

APA-VÁRÓ

Jékely Zoltán

Kapuban állva, kisfiu, mezítláb,
piszkál lábujjal százlábut, gilisztát;
hosszan bámul pókhálót, hangyajárást,
hogy könnyebbé bűvölje azt a várast

És végre csengő, áldott kis-harangszó,
megváltón s meg-megszázszorozva hangzó,
hogyan elfeledkezik minden bajáról!
Mert a Kollégjum kapuja kitárul,

s az utca végén, fölnyesett, nyakigláb
akácok alján ott-terem, akit várt,
és jön-jön, hosszú léptekkel sietve,
hóna alatt száz dolgozat-füzettel.

Olyan nagy már, az árnyékból kibomlón,
mint egy órjás, tán ő maga a templom;
elől keskenyre gyűrt vadászkalapja
magasabb, mint a nagy torony sisakja

És elborítja, mint valami felleg:
mily pöttöm ő roppant alakja mellett!
S most lehajol s félkarral ölbekapja:
mint az Isten, olyan erős az Apja.

Forrás: www.keresztenydalok.hu